

spolupráce s americkou CIA). Tuto funkci zastával až do roku 1987. Po pádu komunismu se stal poradcem vrcholných polských politiků a začal být opět literárně činný. Ve svých esejích a článcích se vyjadřuje hlavně k polské východní politice, kterou kritizuje jako nedostatečnou. Postupně ze svých úvah vypouští jak Litvu (se kterou považuje spolupráci za uspokojivou), tak Bělorusko (pro které z polské strany nelze nic udělat) a jako hlavní partner mu zůstává Ukrajina. Ve svých pracích upozorňuje na polský sentiment ve vztahu k Ukrajině, na její velikost, lidnatost, bohatství zdrojů a také strategickou pozici. Podle jeho názoru je svobodná Ukrajina nejlepším garantem bezpečnosti Polska. Z toho podle něj vyplývá, že Polsko potřebuje Ukrajinu víc než Ukrajina Polsko, a na to by neměli Poláci zapomínat.

Všechny texty (vyjma prvního) jsou napsány mezi lety 1991–2008. Jejich délka je různá, stejně jako určení. Nalezneme zde kratší články napsané pro deník Rzeczpospolita nebo Tygodnik Solidarność, ale i delší texty určené pro různé konference nebo ročenky polské zahraniční politiky. Periodika jsou různá, cíl je však vždy stejný: přesvědčit čtenáře, že Ukrajina by měla být jedním z hlavních zahraničních partnerů Polska. Domnívá se, že Polsko by si nemělo nad situací na Ukrajině „mýt ruce“, ale aktivně pomoci situaci řešit.

Jednotlivé texty jsou chronologicky seřazeny podle data vydání. Je zde jak obsah, tak i rejstřík a oboje pomáhá orientaci v článcích. Publikace je shrnutím děl jednoho z významných polských intelektuálů, který má k polsko-ukrajinským vztahům jistě co říci.

Olga Brabcová

G. M. Perepelytsia, ed., Foreign Policy of Ukraine 2007: Strategic Assessments, Forecasts and Priorities. Annual Strategic Review. Kyiv: Stylos, 2008, 302 s. ISBN 978-966-193-000-0

Publikace je z produkce Institutu pro zahraniční politiku a Diplomatické akademie při Ministerstvu zahraničí Ukrajiny, nicméně je zde explicitně uvedeno, že stanoviska autorů nemusejí nutně odpovídat těm státním, ovšem analýza byla provedena na základě materiálů ministerstva. Kolektiv autorů je ale nicméně akademický a takový je i charakter publikace.

Jedná se o sborník rozdělený do několika tématických kapitol a podkapitol zaměřených spíše než na zahraniční vztahy jako takové právě na instrumenty zahraniční politiky, tedy na diplomatickou strukturu ve všech jejích podobách v kontextu událostí roku 2007.

Rok 2007 znamenal pro Ukrajinu zásadní diplomatické kroky, kdy země musela zajistit množství mezinárodní technické pomoci na likvidaci havárie Černobyli, bylo poukázáno na hladomor let 1932–33, o jehož mezinárodní uznání a pojmenování se země snažila. Ukrajina se vůbec snažila otevřít řadu zamrzlých konfliktů a najít novou diplomatickou identitu jako „peacemaker“. Důležitým aspektem je spolupráce s NATO.

Je zde analyzován podrobně vztah s hlavními partnery a tendencemi Ukrajiny, tedy tradičního Ruska a EU. Vztahy s Ruskem jsou zde charakterizovány jako konsolidované